

Mededelingen
van de STICHTING
FAMILIE VIS van ZAANDIJK
nummer 23, april 1992
redactie: Dirk Vis, Piet Vis
adres: De Wittestraat 5
4301 MV Zierikzee

Heyme Vis & Zoonen

□ Hoe was een eeuwenlang voortbestaan mogelijk?

Vervolg van blz. 187

In 1906 — het jaar van de Rembrandt-feesten! — is de fabriek 'Rembrandt' gebouwd, op een terrein naast het woonhuis van Heyme Vis jr. In dit gebouw werd de natte verfmalenij ondergebracht en in 1912 nog uitgebreid. Maar ziet, in de nacht van 22 op 23 november 1924 gaat de fabriek 'Rembrandt' geheel in vlammen op. Na rijp beraad wordt tot herbouw besloten en al in 1925 treedt de nieuwe 'Rembrandt' in werking, naar de eisen des tijds ingericht, met een grotere capaciteit en van een waardige architectuur.

Inmiddels hadden zich de nodige personele veranderingen voorgedaan. Na de uittreding in 1866 vragen alweer gauw jongere leden toetreding tot de vennootschap. Het zijn Simon Jansz. Schiere (1847-1894) en Dirk Vis Heymesz. (1854-1919), door zijn vader in de zaak opgeleid (akten notaris Hondius, 20 april 1874 en 4 juni 1879). Deze jongelieden waren nog maar zeer verwant (8^e graad) en uiteraard verkoelde de verhouding tussen de firmanten. Voordat dit tot een belemmering in het beleid voerde gaf het overlijden van de firmant Schiere in 1894 aanleiding om de samenwerking

te ontbinden. De overgebleven firmanten Heyme Vis jr. en Dirk Vis nemen het aandeel-Schiere in de onroerende en roerende bezittingen van de vennootschap over op basis van de balans van 31 december 1893. Dat was een ware aderlating voor de heren Vis maar woog op tegen het feit dat de zaken weer in één hand, althans in één gezin samenkwamen: een verademing!



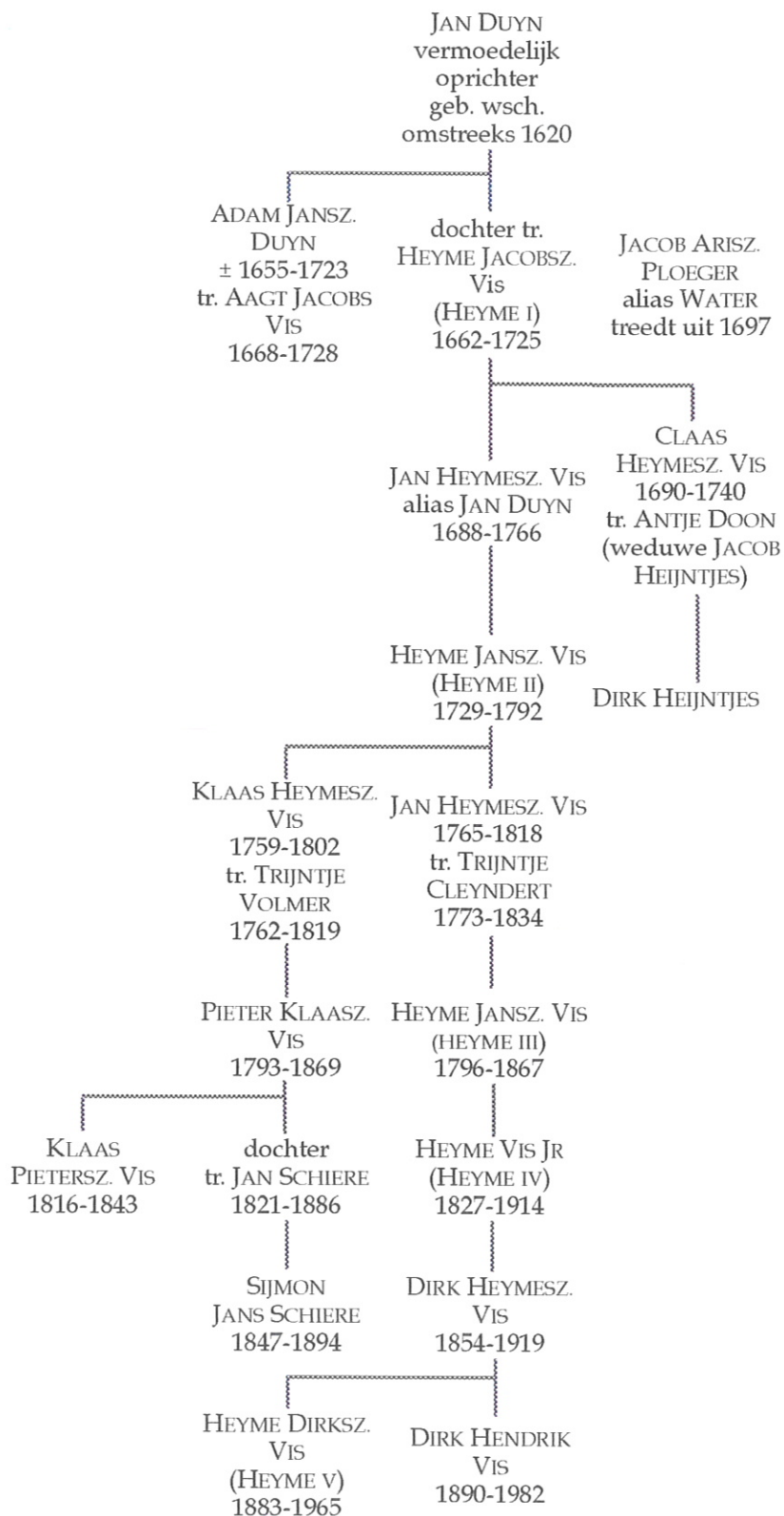
Dirk Vis
1854-1919

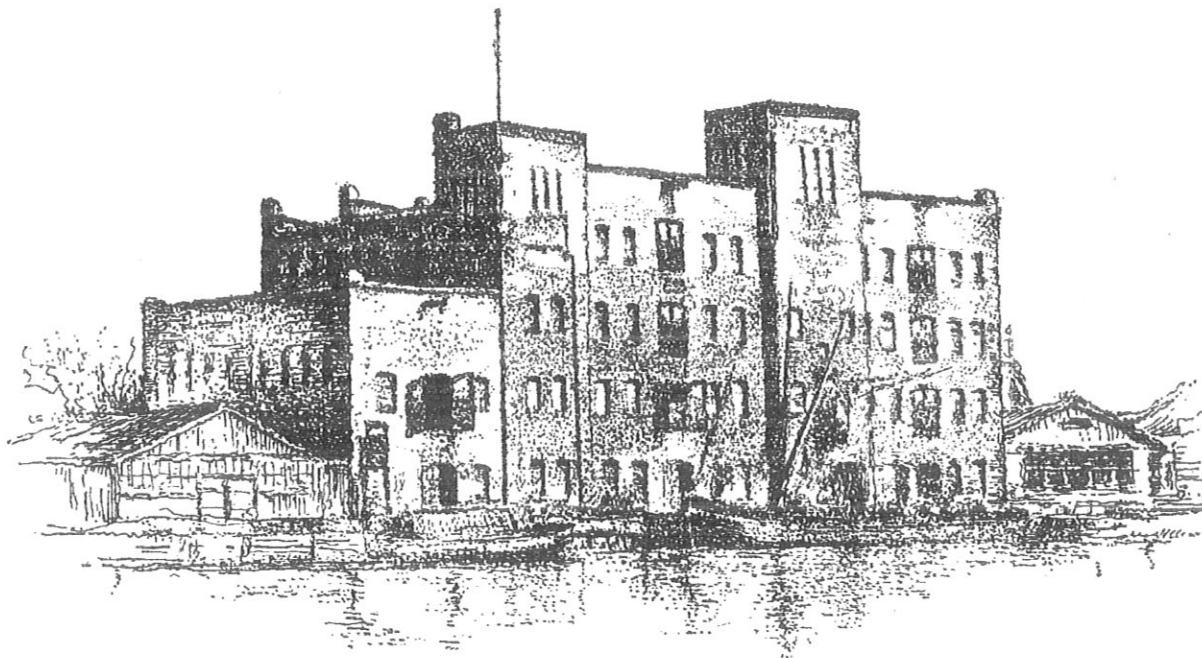


Heyme Vis jr. en zijn zoon komen overeen (notaris Mul, 11 april 1895) dat elk voor de helft eigenaar is van het bedrijfskapitaal en de helft van de jaarlijkse winst geniet. Stijgt de winst boven een bepaald bedrag dan is $\frac{3}{4}$ daarvan voor de zoon en $\frac{1}{4}$ voor de vader. Deze periode van vader en zoon was een turbulente, met heel grote veranderingen in het industriële leven op technisch, economisch en sociaal terrein. Misschien is er nog nooit zo veel aanpassingsvermogen en volharding nodig geweest. Voor de firmant Dirk Vis kwam er nog de moeilijkheid bij dat vader Heyme Vis 'junior' niet bereid was gehoor te verlenen aan zoon of kleinzoon op zakelijk gebied, aan nieuwe initiatieven. Dit patriarchale beheer van Heyme IV duurde feitelijk tot zijn dood op 87-jarige leeftijd (30 november 1914). Slechts met de grootste moeite was het gelukt (november 1908) tot een overeenkomst met de oude heer te komen waarbij de zoon voor het vervolg alle risico's voor zijn rekening zou nemen zonder enige aansprakelijkheid van de vader die echter de administratieve leiding

STAMBOOM
VAN DE FIRMANTEN VAN 'HEYME VIS & ZONEN'

1643-1943





Het fabriekscomplex 'Rembrandt' rond 1945

behiel met recht van tekening voor de firma en een vast jaarlijks winstbedrag. Met deze halve maatregel waren de moeilijkheden natuurlijk niet opgelost. Jammer, want juist in deze Dirk Vis waren de opvattingen belichaamd die door de eeuwen heen de bloei van de firma hebben bestendigd: grote werklust en plichtbesef.

Als Dirk Vis op 28 december 1914 de verklaring aflegt dat hij als enige firmant de zaak zal voortzetten is daaraan ampel overleg voorafgegaan met alle mede-erfgenamen van Heyme Vis jr, een groot gezelschap waartoe ook behoren de erfgenamen van Dirks jongere broer Heyme (1856-1913), in 1877 geëmigreerd naar Amerika. Al het werk van de leiding kwam nu op Dirk Vis neer in de moeilijke jaren van de Eerste Wereldoorlog. Hij leed bovendien aan een zwakke gezondheid. In meer dan één opzicht was zijn te vroege dood (3 oktober 1919) een fatale gebeurtenis. Hij heeft niet de gelegenheid gekregen om de zaak die grote opgang te geven die hem steeds voor ogen

stond, hoewel de bloei van de anorganische verfstoffenfabricage toch vooral aan hem te danken was.

De twee zoons van Dirk Vis konden hem nog niet voldoende bijstaan. De opleiding van de oudste (Heyme V, 1883-1965) was nog niet voltooid, de jongste zoon Dirk Hendrik (1890-1982) kwam weliswaar in januari 1914 bij zijn vader op het kantoor maar werd op 1 augustus van datzelfde jaar opgeroepen in militaire dienst. Hij vertrok als infanterist naar Brabant om eerst in 1917 terug te keren en toen onmiddellijk in het bedrijf ingeschakeld te worden.

Na ampel overleg met zijn beide zoons en de belanghebbende familieleden besloot Dirk Vis, ter wille van het voortbestaan van de zaak, deze om te zetten in een naamloze vennootschap. Een raad van commissarissen zou dan, zo nodig, het toezicht kunnen houden waartoe hij zelf zich niet meer in staat achtte. De voorbereidingen waren nog juist voor zijn dood voltooid. De koninklijke goedkeuring op de statuten van de



N.V. Heyme Vis & Zoonen kwam af op 16 september 1920. De beide zoons traden op als directeuren. Hun samenwerking duurde echter maar kort. Al in 1921 trad Heyme V uit de directie om zich verder geheel aan de beeldende kunst te wijden (zie: S.J. Mak van Waay, Lexicon van de Nederlandsche schilders en beeldhouwers; Pieter A. Scheen, Nederlandse beeldende kunstenaars).

Dirk Hendrik Vis heeft vanaf 1918, toen hij optrad als procuratiehouder, tot aan de opheffing van de N.V. op 1 december 1958 waarmee zijn directoraat een einde nam, de zaken geleid, gemoderniseerd en uitgebreid. De herdenking van het 300-jarig bestaan van de firma kon wegens oorlogsomstandigheden in 1943 niet feestelijk worden gevierd. Het gedenkboek dat naar aanleiding van dit jubileum door ondergetekende werd samengesteld verscheen onder de titel 'Drie Eeuwen Verf' in oktober 1945. Ik herinner mij met het meeste genoeg de periode van studie en overleg met de heer D.H. Vis en de president-commissaris, de heer Egbert A. Veen, voorafgaand aan de verschijning van dit werk. Het was toen nog

niet te voorzien of de na-oorlogse ontwikkeling een gezond voortbestaan van het bedrijf zou begunstigen. Krachtdadig moesten de problemen worden aangevat. Na beëindiging van zijn opleiding in Duitsland (Oberlahnstein) trad de oudste zoon Menno (geb. 1931) in 1951 als adjunct toe tot de directie. Het is de onherroepelijke ontwikkeling in de richting van grootschaligheid op de wereldmarkt geweest die tenslotte voerde tot het onvermijdelijke opgaan in een groter verband (1 december 1958).

Een roemloos einde? Stellig niet. Na drie eeuwen nog een waardevol object van overdracht te zijn is eervol en waard om de herinnering te bewaren aan de opeenvolgende generaties van mensen die, ondanks alle denkbare moeilijkheden, dagelijks hun aandacht en zorg hebben gewijd aan de hen opgelegde taak.

Dirk Vis

De illustraties van de hand van Dirk Vis zijn overgenomen uit 'Drie eeuwen verf'.

Voortgezet onderzoek

Het tot nog toe ontbreken van nadere gegevens over de persoon van Heyme Vis die de verbindende schakel moet zijn geweest tussen het Zaandijker echtpaar Jacob Pietersz. Vis (cooper) en Dieuwer Heymesdochter enerzijds en de Oost-Zaandammer stamvader Jacob Heymesz. Vis anderzijds (zie Mededelingen nr. 8, blz. 66-69, september 1980) is aanleiding tot een nader onderzoek. Vooral met het oog op de komende publicatie in 'Nederlands Patriciaat' leek dat wenselijk. Bij dit onderzoek mochten

we rekenen op de bijstand van de heer D. Kerssens te Zaandam die ons al eerder met belangrijke gegevens over de vroegste geschiedenis, die van Oudt-Heyn en zijn gezin, behulpzaam is geweest. Verbonden aan het archief van Zaanstad, nu gevestigd in Koog aan de Zaan, heeft de heer Kerssens al een groot aantal historische publicaties op zijn naam staan.

Dit onderzoek is nog niet afgesloten maar we mochten al verschillende interessante nieuwe gegevens ontvangen. Het zou te specialistisch worden om



Item Katrijn oudt heinen wedue vezen
 morgen eighen drie morgen huyerland
 t morgen vijftwintig stuyvers

*Item Katrijn Oudt Heinen wedue zeven
 morgen eighen drie morgen huyerland
 't morgen vijftwintig stuyvers' (1543)*

daarvan nu hier mededeling te doen. Een enkel aardig detail willen we toch vermelden.

In het oude archief, afkomstig van de voormalige polder Westzaan bevindt zich een bundel Intekenlijsten van de banne Westzanen om steun te verlenen aan het belegerde Antwerpen. Dat drama speelt zich af in de zomer van het jaar 1585. De Zaankanters beginnen te bekomen van hun eigen drama in 1574, toen al hun bezittingen door de Spanjaarden werden verwoest. Des te sterker leven zij mee met wat zich rondom Antwerpen afspeelt en waarvan de uitkomst ook voor hen belangrijk zal wezen. Antwerpen was tot nog toe feitelijk centrum van de opstandige beweging geweest en leed onder de druk van de Spaanse legers maar ook van de staatse troepen. Alexander Farnese heeft tenslotte de stad weten in te nemen en daarmee voorgoed onder het Spaanse gezag gebracht. In juni 1585 zetten de Staten van Holland een collecte in gang: vrijwillig beloven de intekenaren om gedurende drie maanden elke maand een door ieder zelf vast te stellen bedrag te betalen. Het geld moet dienen ter uitbetaling aan de benodigde 'soldaten en matelots'... Het was alles tevergeefs maar de bedragen zijn keurig opgesomd en verantwoord. En zo zien we de Zaandijkers hun driemaandelijkse toezeggingen doen. De bedragen lopen nogal uiteen. Blijkbaar

heeft ieder precies uitgerekend wat hij kan missen. Het laagste bedrag op de hele lijst is *één stuiver*; velen verklaren zich 'onvermogen'. Exorbitant hoog zijn twee toezeggingen van *vier gulden per maand*¹. Oudt-Heyns enige zoon die toen nog in leven was zegt 15 stuivers per maand toe, zijn zoons Heynrick en Pieter respectievelijk vijf en tien stuivers, Jan Pietersz. (Oudt-Heynen) zowel als zijn zoon Aris Jansz. beloven vijf stuivers per maand, Jacob Pietersz. Viscooper eveneens vijf stuivers, etcetera.

Wat betekenden die bedragjes? Drie maal 15 stuivers? Minstens met honderd of meer te vermenigvuldigen; na vier eeuwen van devaluatie betekent dat minstens 4500 stuivers of 225 gulden...

Hierboven reproduceren we een fragment uit een belastingkohier van 1543 waarop we onze stammoeder *Katrijn Oudt-Heynen weduwe* vermeld vinden. Ze wordt aangeslagen voor zeven 'morgen' eigen en drie 'morgen' huurland. De onroerend-goedbelasting was ook toen al niet mis. Zij moet er jaarlijks 25 stuivers voor betalen!

1) Eén van deze rijkards is Claes Auwelsz., vermoedelijk voorvader van de Westzener familie de Jong.



In memoriam Jaap Honig

Op 19 december 1991 overleed te Bredevoort de heer Jacob Agathus Jan Cornelis Honig, geboren te Zaandijk 9 juli 1893.

Om meer dan één reden is het gepast om hier de persoon van Jaap Honig te herdenken. Hij was altijd bijzonder welkom op onze familie-reünies, ook al was de familierelatie tussen Honig en Vis in het verleden ver te zoeken. Maar het was ook in hem alles puur Zaanse, puur Zaandijks. Hij was bescheiden, uitte zich niet zo makkelijk, maar was terdege van alles op de hoogte. Oudste uit het gezin van Gerrit Jan Honig en Aagje Honig Jansdr. groeide hij op in de sfeer van de Zaanse historie, het grote verleden van de befaamde papierfabricage over bijkans drie eeuwen, een milieu dat vooral werd gecreëerd door vader Gerrit Jan Honig. Dat was een creatieve, krachtige geest aan wie de Zaanse historie veel te danken heeft; in het bijzonder geldt dat voor de familie Vis. G.J. Honig, in samenwerking met Jakob Cornelis Vis, was de auteur van de in 1899 verschenen eerste uitgave van onze familiegeschiedenis waar het in 1974 uitgekomen 'Vis A Saandyk' op gebaseerd is. Het was voor ons alsof in de persoon van Jaap Honig de waakzaamheid werd voortgezet op de uitbouw van het werk van zijn vader.

Weinigen waren aanwezig tijdens de sobere plechtigheid op de begraafplaats te Zaandijk op 24 december 1991. Als men zo oud wordt als Jaap is de kring kleiner geworden. In een leven van bijna een eeuw is wel heel veel gebeurd en heel veel beleefd. Jaap had in zijn huis ontelbare herinneringen om zich heen verzameld. Veel daarvan had betrekking op de beeldende kunst en historie. In zijn hart was Jaap kunstschilder, al bleef hij bescheiden in de presentatie van zijn werk. In zijn laatste levensperiode vestigde hij zich in Bredevoort en het vermoeden is misschien gewettigd dat hij daarmee toegaf aan een gevoel van verbondenheid met Rembrandt die in dat dorp immers sporen heeft achtergelaten door zijn liefde voor de uit Bredevoort afkomstige Hendrikje Stoffelsdr. Jeghers. In elk geval kan men ook voor Rembrandts leven van toepassing achten de wapenspreuk van de Honigen die Jaap daar op zijn monumentale huis liet aanbrengen: DULCIA MIXTA MALIS.?

D.V.



Uit de brieven van Gerard Adriaan Vis

POST OFFICE TELEPHONE N° 1861, CENTRAL.



ALBERT JENNING.
Proprietor.

*Na een zware reis zijn
we gisterenavond hier aangeko-
men. Het had weinig tijd men tot
schrijven vandaan dat ik het tot
heden niet stelde. Prachtige woeste
natuur berglandschappen zijn
we doorgekomen. Het weer is
hier echter veel milder dan als
in Italië. Overdeeld was ons
gelyk gisteren met een en de
regenbuien. Boven op een der
mail coaches zittende werd een
volle maan met het afgelegen
door ^{de} zweep van de koetsier wat*

In Mededelingen nr. 7 en de uitgaven die daarop volgden plaatsten we gedeeltes van brieven die Gerard Adriaan Vis (1876-1945) in de jaren 1906-1913 vanuit Amsterdam en elders schreef aan zijn moeder Adriana Vis-van den Eelaart te Arnhem, weduwe van Adriaan Vis (Zaandijk 1846-1902 Arnhem). Het zijn enthousiaste uitingen van een levenslustige jongeman die na jaren van bijna slaafse discipline — hij was telegrafist aan het spoorstation Doetinchem — plotseling toch wordt overgeplaatst naar Amsterdam waar zijn nieuwe chefs hem waarden en

bevorderen. Hij geniet niet alleen van het interessante werk van de vervoersadministratie maar vooral van de buitenlandse reizen, herhaaldelijk toebedacht door de leiding van de H.I.J.S.M. die blijkbaar veel in hem ziet.

Zijn brieven, weliswaar niet van groot belang, geven een aardig beeld van toestanden en verhoudingen in het begin van deze eeuw. Hieronder volgen nog enkele details van Gerards verhalen nadat we hem in de steek lieten, verbijsterd in Londen onder andere door de ondergrondse zaal van Lyons, Piccadilly: '... De muren dezer onder-



grondsche eetzalen zijn van goudgeaderd geelkleurig marmer, versierd met gebeeldhouwde paneelen waarin geslepen spiegels — uniek mooi. Zwarte tapijten bedekken de vloer en dempten alle geluid. Ontelbare elektrische wit kristallen kronen (1 zulk een kroon vertegenwoordigt al een groote waarde) verlichten hier een zeer groot aantal keurig aangerichte eettafeltjes voor 4 of 6 personen waaraan een fijn gekleed gezelschap van gentlemen en ladies zich te goed deden aan de keur van spijzen en gerechten.

't Was eerst wat vreemd voor ons menschen uit dat kleine Amsterdam, doch al spoedig voegden we ons naar de omgeving en lieten ons alles uitmuntend smaken. Tijdens het diner was er concert, mooie zacht sleepende, kalmerende stukken. Waar echter het muziek gemaakt werd zag men niet, alleen zakte er zoo nu en dan een kolossale plaat met een nummer er op uit het plafond waardoor men kon zien wat er gespeeld werd. Op het spijzen-menu stond tevens het muziek-menu, verder was daar ook op vermeld dat men door foaien te geven het personeel demoraliseerde en dit dan ook ten strengste verboden was ... Sigarenwagentjes op gummi banden reden zoo nu en dan door de zaal om de heeren van sigaretten en sigaren te voorzien ... De prijzen een weinig hooger ... maar daarvoor hadden we dan ook eene inrichting gezien waarvan de weerga dunkt mij wel moeilijk te vinden zal zijn. ... in Oxford street aangekomen om het reusachtige warenhuis van Selfridge te gaan zien ... om uw een idee van de drukte te geven: we moesten Oxford str. oversteken ... over 't algemeen moet je altijd zoowat half hardlopend, elk op zichzelf lettend een straat oversteken. We deden dit nu ook. No. 1 van het gezelschap bereikte den overkant, ik zag geen kans door de vele auto's om verder te komen dan het vluchtheuvel-tje dat midden in de straat was en No. 3 zag zich den weg door voertuigen afgesneden en moest terug naar waar wij gestaan hadden. Aldus stonden we

daar gescheiden, elkander zoo goed mogelijk in 't oog houdend om ons na een kwartier weer te kunnen vereenigen.' ... Dan volgt een uitvoerige beschrijving van het grote wonder Selfridge's Ware-House: te vergelijken met een wereldtentoonstelling, met lunchrooms en tuinen op de daken en het grote wonder van de elektrische liften en waarachtig, een postkantoor op de 3e verdieping. Gerard schrijft daarover met een vol gemoed een brief naar Arnhem met een aantal 'views' ingesloten, door de emoties onvoldoende gefrankeerd. Het was er te druk om de gedachten erbij te houden ...

Een paar weken later, weer thuis op zijn pensionkamer, is er al weer een reisplan naar Wiesbaden. Maar inmiddels zijn ook in Amsterdam dingen te melden: 'Een nieuwigheid is er echter dezer dagen hier gekomen namelijk: de *a t t a x e n*, prachtige geruischlooze elektrische huur automobielen in dienst van de Rijtuig Maatschappij. Zij zijn juist zooals te Parijs, steken een rood vlaggetje uit als ze disponibel zijn en stationeeren op den Dam, vóór het station en op het Rembrandtplein. 't Is een mooi grootsteedsch gezicht. Nu brengen we onze dames niet meer per 'api' thuis maar per 'attax'. Je kunt er met z'n vieren in, erg leuk.'

Gerards pension, bij een dame op de Heerengracht, is uitstekend, de dinées zijn voortreffelijk. Maar helaas, mevrouw verkoopt het pension en de koopster — het bleek al toen die de kamers bekeek en het portret van Gerards moeder op diens kamer zag staan — is een familielid waarmee men gebrouilleerd is wegens haar zeer onbehoorlijke leven en relaties. Zo klein was dus Amsterdam en Gerard zoekt als een haas een ander pension en vindt dat tenslotte, tot zijn grote tevredenheid, in het nieuwe gebouwencomplex *De Galerij* aan de Raadhuisstraat, een architectonisch hoogstandje van moderniteit. Nauwelijks daar geïnstalleerd zendt zijn directie hem weer op reis! Het is een studiereis, te maken door drie ambtenaren langs de lijnen van de Engelse



en Schotse spoorwegen, alles eerste klasse. De Schotse Hooglanden, de Hebriden, wat een vreugde staat Gerard te wachten!

We zullen hem nu niet meer volgen op deze Schotse reis. We begrijpen hoe hij heeft genoten op deze eersteklas tocht, overall gerespecteerd als 'Railway officer'. Zijn pen is nauwelijks in staat om het heerlijk te beschrijven. Vooral de tocht van Glasgow door de Hooglanden, blijkbaar per mailcoach, was onvergelijkelijk, gezwogen nog van de zeetocht naar de Hebriden, de eilanden Iona en Staffe, de beroemde Fingalsgrot ...

De hoogtepunten in Gerards leven lijken nu voorbij, hoewel het dagelijkse werk in Amsterdam blijft boeien. Zelfs in Amsterdam zijn gevaren: de cholera dreigt, de schrik is groot als na een bad in de Heiligeweg-inrichting — het was er opvallend stil — blijkt dat het daar gebruikelijke Vecht-water met cholera is besmet. Er volgen vijf dagen van verplichte quarantaine waarvan het einde feestelijk wordt gevierd. In de laatste week van oktober 1909 is het in de stad onrustig door de Ferrer-betogingen (op 13 oktober 1909 werd de Spaanse revolutionair Francesco Ferrer geëxecuteerd; radicale kringen in heel Europa reageerden fel). Vooral Dinsdag en Woensdag zijn er slagen gevallen. Dinsdagavond was ik juist in de Kalverstraat toen de politie een

charge maakte. De mensen, vooral dames, stoven gillende uit elkander. Een woest gezicht (...), agenten zwaaien met hun blanke sabels. Onwillekeurig dacht ik aan het Palingoproer toen ik met U en A hier was en we op den Nieuwendijk die wagen met gewonden tegenkwamen'. Het beruchte palingoproer speelde zich af op 25 en 26 juli 1886; moeder Adriana Vis-van den Eelaart was toen dus met haar jongetjes van 9 en 8 jaar in Amsterdam.

Gerards leven in Amsterdam blijft vol afwisseling maar in mei 1910 is hij nog eens in Engeland en geniet van Londen en omgeving. Nauwelijks weer thuis barsten de 'Juliana feesten' los. 'De intocht van de Koningin met Juliana op schoot, gezeten in den Gouden Koets heb ik uitstekend gezien' en ook de volgende feesten weet hij als haantje de voorste mee te maken.

Het wordt tijd dat we nu van Gerard afscheid nemen. Hij heeft zijn mooiste dagen gehad. Zijn vereerde moeder sterft 30 mei 1914. Gerard maakt nu en dan promotie maar we hebben de indruk dat zijn verdere leven niet heel gelukkig is geweest. Hoewel altijd ontvankelijk voor vrouwelijk schoon trouwt hij pas op 51-jarige leeftijd en het grote geluk bleef uit. Hij sterft kort voor het einde van de Tweede Wereldoorlog te Zeist op 10 maart 1945. □

Mutaties op de genealogische staat van Jacob Vis en zijn nageslacht

- Cldaaab** Het huwelijk van *Eveline Regina Vis* en *Mr. Richard van Raan* is ontbonden 11 juni 1990.
- Cldaaaba** *Diederik Billiet*, geb. 24 maart 1992 te Overijse (België), zoon van *Eveline Regina Vis* en *Philip Roland Maurice Billiet*, geb. 18 september 1958 te Boma (Zaïre), zoon van *Ir. Louis Billiet* en *Liliane Nathalie Bekaert*.
-  **Cldaba** Het huwelijk van *Cornelia Catharina Vis* en *Willem van der Velde* is ontbonden 6 juli 1970.

- CIVaaaa** *Holda Maria de Back-Vis* is overleden te Veghel 20 december 1991. Haar echtgenoot *Drs. Cornelis de Back* is overleden te Veghel 5 januari 1992.
- CIVaaaaac** *Holkje Maria Barendrecht* is overleden 9 oktober 1976 (niet 9 oktober 1978 zoals abusievelijk op blz. 54 van de Mededelingen is vermeld).
- CIVabcaea** *Claire-Josie Vis*, geb. 30 december 1991 te Perth (West-Australië), dochter van Robert Vis en *Kim Posavec*. *Kim Posavec* is geboren te Perth 7 januari 1961, dochter van Anton en Anita Granfell.
- CIVdca** *Amena Geertruida Donker* is overleden te Beverwijk 25 januari 1992
- CIVdga** *Ir. Pieter Donker* is overleden, datum en plaats onbekend.

Correctie op 'Vis A Saandyk'

De trouwdatum van *Jan Vis* (CI) en *Aagje Houttuyn* is 27 juli 1823. Op blz. 162 is dit correct vermeld, op blz. 368 staat als trouwdatum abusievelijk 22 juli 1823.

Stichting Familie Vis van Zaandijk

Secretariaat: Jan Hajo Vis
Spechtlaan 375
2261 BK Leidschendam

Nederlands Patriciaat

De kopij voor de publicatie over de familie Vis in 'Nederlands Patriciaat' is gereed, maar aanvulling en correctie blijft nog enige tijd mogelijk. Deze publicatie, die ongeveer 60 pagina's zal omvatten, wordt opgenomen in de jaargang 1993 van 'Nederlands Patriciaat'

Mutaties

Sinds het verschijnen van de familiechroniek 'Vis A Saandyk' in 1974 zijn in de achtereenvolgende nummers van de Mededelingen een groot aantal mutaties op de genealogische staat opgenomen. Voor het up-to-date houden van het familiebestand doen wij nogmaals een beroep op onze familieleden. Berichten over geboorte, huwelijk, overlijden etcetera onze familie betreffend worden ingewacht bij het secretariaat van onze stichting.

Familiereünie

De in het vorige nummer aangekondigde familie-reünie wordt uitgesteld tot mei 1993. Het is op het ogenblik erg moeilijk in Zaandijk een geschikte ruimte voor onze reünie te vinden. In mei van het

Zaanlandse Oudheidkamer 100 jaar

Op vrijdag 27 maart 1992 is in een feestelijke bijeenkomst herdacht dat de Zaanlandse Oudheidkamer honderd jaar geleden tot stand is gekomen. Tevens is de naam gewijzigd in Zaans Historisch Museum. In dit museum wordt van 29 maart tot en met 18 mei een tentoonstelling gehouden onder de titel 'Portretten in Pastel'.

volgend jaar zal het gerestaureerde voormalige gemeentehuis van Zaandijk daarvoor beschikbaar zijn. Nadere mededelingen volgen in het oktobernummer.

Kroniek 'Vis A Saandyk'

Het boek 'Vis A Saandyk' is nog verkrijgbaar bij onze penningmeester: Jaap Kuyt, Oudburgerlaan 63, 1852 KN Heiloo, tel. 072-331022. De prijs is f 95,-, voor donateurs van onze stichting f 75,-.

Donaties

Bij deze Mededelingen treft u een acceptgirokaart aan ten behoeve van de betaling van de donatie voor het jaar 1992. Het richtbedrag is f 25,-. Hiervoor ontvangt u tweemaal per jaar de Mededelingen; door een belangrijke bijdrage uit de donatiegelden wordt ook bijvoorbeeld de publicatie in 'Nederlands Patriciaat' mogelijk gemaakt.

